

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobců: **a) Ing. R. S., b) Mgr. P. S.**, oba zast. Mgr. Pavlem Drumevem, advokátem, se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Ing. A. A., zast. Mgr. Šárkou Smetanovou, advokátkou, se sídlem Přístavní 1273/28, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobců a) a b) proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2016, č. j. 45 A 7/2016 – 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalobcům **s e v r a c í** soudní poplatek v celkové výši 10.000 Kč, který jim bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ministryně žalovaného ze dne 23. 11. 2015, č. j. 27223/2015-31-4 (dále též „napadené rozhodnutí“), byl zamítnut rozklad žalobců a) – b) proti rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 25. 5. 2015, č. j. MMR-15100/2015-83/998, kterým bylo ve zkráceném přezkumném řízení zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 30. 6. 2014, č. j. 089641/2014/KUSK. Tímto rozhodnutím krajského úřadu bylo vyhověno odvolání žalobců proti rozhodnutí Městského úřadu Říčany ze dne 24. 11. 2013, č. j. 15224/2013-MURI/OSÚ/00617, kterým bylo vydáno dodatečné povolení pro stavbu rodinného domu stavebníku Ing. A. A., včetně přípojek inženýrských sítí a kterým byla povolena výjimka z § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

[2] Žalobci a) a b) se proti napadenému rozhodnutí bránili u Krajského soudu v Praze žalobou ze dne 27. 1. 2016, v níž namítali, že žalovaný nemístně zasáhl do nezávislosti správních orgánů, které rozhodují v merituu věci. Výtky, které uvedl žalovaný, nejsou podle žalobců takového charakteru, aby odůvodnily zásah do probíhajícího správního řízení, což může věc pouze zkomplikovat. Za dané procesní situace přitom nebyl žalovaný příslušný ve věci rozhodovat, naopak měl podnět stavebníka odmítnout, neboť ten spadal do výluky z projednání věci v přezkumném řízení. Žalobci nesouhlasili s tím, že bylo postupováno v tzv. zkráceném přezkumném řízení, v jehož rámci neměli dostatečný prostor se vyjádřit. Žalobci proto navrhovali, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, včetně jemu předcházejícího rozhodnutí ze dne 25. 5. 2015, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalobci dále navrhovali, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek.

[3] Krajský soud v Praze usnesením ze dne 24. 2. 2015 (správně 24. 2. 2016 – poznámka Nejvyššího správního soudu), č. j. 45 A 7/2016 – 36, věc postoupil z důvodu své místní nepříslušnosti Městskému soudu v Praze. Vyšel z toho, že správním orgánem, který vydal rozhodnutí v prvním stupni, je Ministerstvo pro místní rozvoj, které má sídlo v Praze, vykonává působnost celostátně, tj. i pro územní obvod Hlavního města Prahy; současně má sídlo v obvodu své působnosti. Je tudíž soudem místně příslušným k projednání věci.

[4] Proti tomuto usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2016, č. j. 45 A 7/2016 – 36, podali žalobci a) – b) (dále jen „stěžovatelé a) – b)“) kasační stížnost ze dne 11. 3. 2016, v níž uváděli, že pokud se jedná o přezkumné řízení, pak je k řízení o správní žalobě vydané v takovém řízení příslušný soud podle správního řízení, které bylo zahájeno v předmětné (meritorní) věci v prvním stupni, tedy před Městským úřadem v Říčanech, vykonávajícím pravomoc stavebního úřadu v prvním stupni správního řízení. Stěžovatelé a) – b) proto navrhovali, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a současně rozhodl tak, že k projednání a rozhodnutí předmětné správní žaloby je věcně a místně příslušný Krajský soud v Praze.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 30. 3. 2016, v němž popsal průběh soudního řízení a upozornil, že totožnou žalobu podali stěžovatelé u Městského soudu v Praze, přičemž toto řízení bylo v mezidobí na základě zpětvzetí žaloby zastaveno. K věci samé uvedl, že se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že místně příslušným k jejímu projednání je Městský soud v Praze, neboť rozhodnutí v prvním stupni vydal ústřední správní orgán se sídlem v Praze. Skutečnost, že se jednalo o rozhodnutí vydané v přezkumném řízení, je irelevantní. Žalovaný proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud

pokračování

kasační stížnost zamítl. Dále požadoval, aby mu Nejvyšší správní soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení z důvodu zjevné účelovosti předmětné kasační stížnosti.

[6] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti vyjádřila podáním ze dne 22. 3. 2016, v němž zdůraznila, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rámci přezkumného řízení, které představuje prostředek dozorcího práva. Správním rozhodnutím vydaným v prvním stupni je to, které vydalo Ministerstvo pro místní rozvoj, tudíž je k projednání předmětné žaloby příslušný Městský soud v Praze. Osoba zúčastněná na řízení navrhovala, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a přiznal jí náhradu nákladů řízení.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[7] Stěžovatelé jsou osobami oprávněnými k podání kasační stížnosti, neboť byli účastníky řízení, z něhož napadené usnesení Krajského soudu v Praze vzešlo [ustanovení § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. způsobující její nepřipustnost.

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelé podali z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor.

[9] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[10] Podle ustanovení § 7 odst. 2 s. ř. s. „*nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti.*“

[11] Podle ustanovení § 94 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), „*v přezkumném řízení správní orgány z moci úřední přezkoumávají pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy. Přezkumné řízení lze zahájit, i pokud je rozhodnutí předběžně vykonatelné podle § 74 a dosud nenabylo právní moci; pokud bylo po zahájení takového přezkumného řízení podáno odvolání, postupuje se podle ustanovení hlavy VIII této části. Účastník může dát podnět k provedení přezkumného řízení; tento podnět není návrhem na zahájení řízení; jestliže správní orgán neshledá důvody k zahájení přezkumného řízení, sdělí tuto skutečnost s uvedením důvodů do 30 dnů podateli.*“ Podle ustanovení § 95

odst. 1 správního řádu „*správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal, zahájí z moci úřední přezkumné řízení, jestliže po předběžném posouzení věci dojde k závěru, že lze mít důvodně za to, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy.*“ Podle § 97 odst. 2 správního řádu „*rozhodnutí ve věci v přezkumném řízení v prvním stupni nelze vydat po uplynutí 15 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí ve věci. Probíhá-li přezkumné řízení, správní orgán je usnesením zastaví. Usnesení se pouze poznamená do spisu.*“

[12] Pro posouzení věci a důvodnosti kasační stížnosti považuje Nejvyšší správní soud za podstatné určit, co je předmětem tohoto soudního řízení. Předmětem soudního řízení podle ustanovení § 65 a násl. s. ř. s. učinili stěžovatelé na základě své žaloby ze dne 27. 1. 2016 rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2015, č. j. 27223/2015-31-4, kterým bylo rozhodnuto o rozkladu proti rozhodnutí žalovaného vydanému v prvním stupni dne 30. 6. 2015. Již z tohoto samotného faktu vyplývá, že se stěžovatelé bránili proti rozhodnutí žalovaného, které bylo vydáno po provedení dvoustupňového správního řízení. Místní příslušnost správních soudů se v takovém případě řídí podle ustanovení § 7 odst. 2 s. ř. s. sídlem správního orgánu, který vydal rozhodnutí v prvním stupni. Tímto orgánem rozhodujícím v prvním stupni bylo Ministerstvo pro místní rozvoj, se sídlem v Praze, tudíž závěr Krajského soudu v Praze o tom, že místně příslušným pro projednání této žaloby je Městský soud v Praze, shledává Nejvyšší správní soud jako správný.

[13] Skutečnost, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v přezkumném řízení, které se týkalo stavebního řízení, jež je v prvním stupni vedeno před Městským úřadem v Říčanech, přičemž správní řízení vedená u tohoto správního orgánu obecně zakládají místní příslušnost Krajského soudu v Praze, je irelevantní, neboť předmětem řízení stěžovatelé neučinili samotné stavební řízení, ale rozhodnutí vydané v přezkumném řízení podle ustanovení § 94 a násl. správního řádu. Přezkumné řízení však netvoří jednotný celek s původním správním řízením a nepředstavuje jeho volné pokračování, ale jedná se o samostatný postup, v němž jsou zkoumány podmínky dle ustanovení § 94 a násl. správního řádu. Přezkumné řízení totiž představuje zvláštní dozorčí prostředek, který byl svěřen do rukou správních orgánů a na který není právní nárok – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 55/2007 – 71.

[14] Pokud bylo provedeno přezkumné řízení podle správního řádu jako v nyní projednávané věci, jedná se o řízení relativně nezávislé na původním řízení a na rozhodnutí v něm vydané, neboť jsou zkoumány zcela jiné okolnosti pro jeho zahájení (srov. § 94 odst. 1 až 3 a § 96 správního řádu), jeho vedení a ukončení (srov. ustanovení § 94 odst. 4 až 5 a § 97 správního řádu).

[15] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že je nutné rozlišovat, mezi meritorním správním řízením (např. řízením o povolení stavby), a dalším řízením, které na toto meritorní správní řízení navazuje – srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2016, č. j. 4 As 284/2015 - 105, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 As 62/2010 - 68). Pokud se stěžovatelé bránili proti rozhodnutí vydanému žalovaným v přezkumném řízení, je nutné z tohoto faktu vycházet a pro posouzení místní příslušnosti správního soudu dle ustanovení § 7 odst. 2 s. ř. s. zkoumat, který správní orgán vydal rozhodnutí v prvním stupni takového přezkumného řízení. Jelikož tímto správním orgánem bylo v projednávané věci Ministerstvo pro místní rozvoj

pokračování

se sídlem v Praze, je pro řízení o žalobě proti rozhodnutí vydanému v takovém přezkumném řízení příslušný Městský soud v Praze, neboť ten se má zabývat tím, zda bylo vydání rozhodnutí v přezkumném řízení v souladu se zákonem či nikoli.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[16] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného usnesení Krajského soudu v Praze k závěru, že nebyl naplněn tvrzený důvod podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[17] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 5 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelé nebyli ve věci procesně úspěšní, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemají. Žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nelze v souladu s recentní judikaturou správních soudů (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47) přiznat.

[18] Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil. Žádné takové náklady osobě zúčastněné na řízení nevznikly, tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[19] Zbývá dodat, že nedopatřením zdejšího soudu byli stěžovatelé vyzváni k zaplacení soudního poplatku spojeného s podáním kasační stížnosti, ačkoliv „řízení“ o této kasační stížnosti proti procesnímu rozhodnutí krajského soudu (zde o postoupení věci jinému soudu) není podle nejnovější judikatury Nejvyššího správního soudu spojeno s další poplatkovou povinností (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 19, dostupné na www.nssoud.cz). Proto bylo rozhodnuto o vrácení soudního poplatku žalobcům, celkem ve výši 10.000 Kč (každému ve výši 5.000 Kč), který jim bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. dubna 2016

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu